

ALALA

ARTE • LETRAS

Publicación da coral
"Os Rumorosos"

Maio de 1935

PIANOS MUSICA RADIO METODOS

DE LAS MEJORES MARCAS

DESDE **\$ 10.-** MENSUALES
SOLICITE UN CRÉDITO

CASA

Romero y Fernandez

SUCESORES: JOSE B. ROMERO É HIJOS

FLORIDA 255
U. T. 33, Av. 7692

Bmé. MITRE 961
U. T. 35, Lib. 4008

Confitería "Del Cañón"

Fundada el año 1843

Casaux Hnos. & Gusó

Sucesores

LA CASA NO TIENE SUCURSAL

ABIERTA TODA LA NOCHE

SERVICIO DE LUNCH,
CASAMIENTOS, Etc.

ARTICULOS DE PRIMERA CALIDAD

983 - SARMIENTO - 985

U. T. 35, Libertad 1200-01

"LA PRADERA"

FABRICA DE
TALLARINES Y RAVIOLES
ESPECIALIDAD en PASTAS al HUEVO

López & Romero

Quesería y Mantequería
MERCADO INT. A. BULLRICH
Puestos 113 al 119
U. Telef. 33, Avenida 4861

VINOS "CAMPOS"

Pídalos a su Almacenero
— o a su Distribuidor —

U. T. 33, Avda. 3764

R. Romero

FOTÓGRAFO

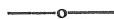
Pra festas, casamentos ou
banquetes, chame a rúa
RIVADAVIA 717
e será ben atendido. —

"Las Victorias"

TIENDA, MERCERIA y CONFECCIONES

PARAGUAY, 1401

U. T. 44, Juncal 3915

El mejor surtido en vestidos de seda
y lana a precios irrisorios

Lanas para tejer

De la fábrica al consumidor

Visite esta casa o sucursales

"LA FE"

"GUNS"

CORDOBA, 2402 STA FE, 1648

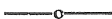
U. T. 47, Cuyo 8378 U.T. 41, Plaza 4428

Pra entender de presos,
Carceleiros vellos

PRA VESTIR BEN, na
xastrería do noso paísán

Jesús Expósito

Fáganos unha visita e sairá compracido

Rúa VIEYTES, 1860 - U. T. 21-4047

INSTITUTO DENTAL

"BAÑA"

DENTES E MOAS SANS

Av. DE MAYO, 1390 - 2º Piso

DESPENSA Y FIAMBRERIA
"La Internacional"

PROVISION PARA FAMILIAS

Manuel Núñez

Artículos del país y extranjeros
Se reparte a Domicilio

CALIFORNIA 1401 esq. Azara
U. T. 21, Barracas 1650

Manuel Rama

CONSTRUCTOR

3859 - PAREJA - 3859

VILLA DEVOTO

"Rumocosos"

¿Querédes comer boas conservas
e beber bós viños?

Comprádeos no Almacén de
CAAMAÑO Hnos.

901 - ESTADOS UNIDOS - 907
U. T. 23, B. Orden 3526

MANUEL FREIRE
S A S T R E

M E D I D A F I N A

VENEZUELA, 1664 - Bs. AIRES

RESTORAN E PARRILLA

— de —
GUMERSINDO GAYOSO

Especialidade en pratos a uso da nosa terra

Rúa SALTA e BELGRANO, 1200

Escribanía Nacional y Provincial

SÉPTIMO A. N. FILIPPI

ESCRIBANO PUBLICO NACIONAL

SGO. DEL ESTERO, 112 - 4º Piso

U. T. 38, Mayo 5256

U. T. 37, Rivadavia 7899

S A S T R E R I A D E M E D I D A

— de —
JUAN A. DORADO

Gran surtido en casimires ingleses y franceses
PRECIOS MODICOS

MORENO, 1308 - U. T. 38, Mayo 7034

ALMACEN, BAR Y FIAMBRERIA

— de —
MANUEL MARÁN

ENTRE RIOS, 601/07 esq. MEXICO, 1802/08
U. T. 38, Mayo 4893

Grandes Almacenes - Bar y Fiambrería

"REINA VICTORIA"

—
Especialidad en Vinos y Aceites sueltos
Artículos en General - Gran Servicio de Bar
PRECIOS MODICOS

MORENO 1201, esquina SALTA
U. T. 38, Mayo 4210

ELIGIO RINALDI

PROCURADOR UNIVERSITARIO

SGO. DEL ESTERO 112 - 4º Piso - Dto. 11

U. T. 38-5258 y 37-7899

Almacén de Comestibles y Bebidas

— de —
BONIFACIO CAPURRO & Cía.

Especialidad en Aceites y Conservas
Extranjeras y del País

REPARTO A DOMICILIO

PUENTECITO, 2201 - U. T. 21-1436

"EL PESCADOR"

— de —
Bruzoni y Lefrancois Hnos.

—
Artículos para Lanchas, Yachts y Pesca
Ferretería y Pinturería en General

TALCAHUANO, 907 - U. T. 44-0587

ALONSO y COSTAS Hnos.

—
Depósito y venta de carbón, leña, papas y
anexos.

Se reparte a domicilio
POR MAYOR Y MENOR

BELGRANO, 1266 - U. T. 37, Riv. 1933

ALALÁ

REVISTA DE ARTE E LETRAS EDITADA POL-A CORAL
“OS RUMOROSOS”

M É X I C O 1 6 6 0

Ano I

BÔS AIRES, MAIO DE 1935

Núm. 1

ROTEIRO

Pol-o mes de maio do ano 1933, c'o gallo de satisfacer en nós unha necesidade espritoal de sempre sentida, matinamos uns cantos mozos — mozos todos e non todos en carne nova — a orgaización d'un coro típico que, ao xeito dos xa orgaizados, espertara siquera n-un cativo seitor da coleitividade a lembranza da música galega i-o debido intrés pol-o seu cultivo. O intre parecía non ser oportuno, máis nós, alonxados por propia e individuoal vontade do círculo — ben lamaguento e ben iluminado — onde pra lecer da gafullada mestúranse tantas e tantas miserias e porcôs amaestrados, podíamos ir de festa sin a venia de ninguén e podíamos exercitar o dereito de “non enterarnos” das cousas noxentas que apareceran no camiño. Nós, éramos nós.

Emporiso, non foi axiña satisfeita a nosa arela. Tivemos de loitar rexo, con sô as forzas d'uns poucos, que así estaba pactado; porque importaba saber, non cántos éramos senón quénes éramos. Dimpois viñeron as nosas donas, as nosas fillas, as nosas irmáns; e moitos amigos enfoutados e bôs. I-un día pra nós venturoso, sin barullo de charanga nin clarinadas de pregoeiro al uso, ficou fundado o coro “Os Rumorosos”, cuia dirección, foille ofrecida a Manuel Prieto, ben coñecido da coleitividade pol-a súa anterior laboura ao fronte dos coros “Ultreya” e “Saudades”.

Os primeiros intres, foron en verdade enfestos; agás unha qu'outra tiple extraordinariamente dútil ao ensino e un par de rapaces xa istruídos no canto coral, ningún dos que formábamos no coro ofrecía condicións que permitiran agoirar o desenvolvemento que éste acadou logo. Pro a vontade do mestre, era de ferro; i-a de cada un de nós, de ferro tiña de ser, pois hubo home de cincuenta anos que emprendeu o estudo do solfeo, e todos sometímonos por unha tempada â discipriña dos tan enfastiadores exercicios de vocalización.

Pasenñamente e de viva voz, adeprendimos dimpois algúns cantos. E no mes de agosto do 1934, apresentámonos ao público na “Casa Suiza”, acadando un éisito que non esperábase. A prensa d'aqueles días (a decente, qu'a outra foi refugada a empurróns), adicounos un garimoso saúdo e alentounos, o mesmo que moitas persoas en particular, a seguir roteiro, o roteiro noso. E seguímolo, conscentes da nosa catividade, pro vountariosos, c'os azos medrados.

Posteriormente, o noso coro tomou parte no aito de homaxe ao poeta Pondal, orgaizado con motivo do seu Centeario pol-a “Sociedade Nazonalista Pondal”. Da moi boa impresión qu'aquela noite causou o coro n-un público escolleito, non somos nós os chamados a falar. Non embargantes, permítasenos decir que, por refrexo, saímos d'alí co-a certidume de non andar trabucados na nosa teima de cultivar preferentemente o canto galego armoñizado.

No cultural, pouco ou nada fixo até o d'agora “Os Rumorosos”, si agasamos algún aito do máis sinxelo en pro da nosa biblioteka, e a edición d'esta probe revista que aparece con un mínimo de pretensións. Certo é que máis vale faguer pouco que pormeter moito.

E pra dar fin, sepan os contequeiros e bufóns maliciosos da coleitividade, que en todo intre estivo ben lonxe de nós a intenzón de molestar a ninguén. Por algo escollimos un camiño pra nós sôs. Temos o noso público, aléntanos un seitor, e xa están acuguladas as nosas aspiracións. Nós, somos nós. Non estamos con ninguén, nin contra ninguén.

O “Orfeó Catalá” de Barcelona i-o Espírito dos Cataláns

Morto Clavé, criador e animador das sociedades corales espalladas por toda a Cataluña — e de refrexo, das moi boas que tivo a nosa Galiza i-os Países Vascos —, éstas padeceron unha tan fonda conmoción e tan sin amparo foron derrumbándose, que era xeral a coida de que sô Clavé resucitado tería azos pra refaguer aquela súa laboura de tantos anos, recoñecida en canto valía como elemento de cultura musical popular. I-os coros de Clavé, desapareceron mergullados nas bágoas de todos, que todos tiñan bágoas pra chorar e ninguén atopábase con folgos pra apuñar o gobernalles qu’o mestre Xosé Anselmo Clavé apuñara. Brandido homaxe ao baril músico-poeta!

Mais qué! A semente fora soterrada; i-o pobo catalán agardaba, agardou con degaro a vinda do bô deserbador que descubriña o froito i-enfoutara ao traballo. No 1888 (Eisposición Universal), aos quince anos da morte de Clavé, celebrouse en Barcelona un certame de orfeóns extranxeiros. E pouco dimpois os mestres Luis Millet e Amadeo Vives fundan o Orfeó Catalá, unha das mellores institucións corals do mundo. Axiña xurdiron en toda a Cataluña orfeóns a semellanza do barcelonés, medrándolle aos cataláns a boa sona de que xa se gorentaban.

O Orfeó Catalá, empurrado dende os seus primeiros días por unha morea de protectores e dirixido pol-o mestre Millet, rexo loitador e músico de condensada cultura, “ergeuse até as máis outas cumes do arte e do refinamento espritoal”. N-un concurso celebrado en Niza, acadou tres premios. No ano 1901, levou a cabo unha trunfal xeira pol-o sul da Francia. En Londres e París, festivo no 1914, recibindo testemuños da máis morna admiración do público e da crítica. Con motivo do Xubileo do Ano Santo, 1925, foi a Roma onde conqueriu un éxito aglaiante...

N-as paredes do seu pazo social, Palau de la Música Catalana, perpetuaron algúns admiradores do Orfeó, a lembranza das súas insuperabels audicións, encolgando brandidas lápidas. Así sabemos da súa interpretación do Requiem de Mozart (1915); Centenario de Ricardo Wagner; Festivales Haydn (1916); interpretación da Pasión

según el Evangelio de San Mateo, de J. S. Bach, nos anos 1921 e 1922; Novena Sinfonía de Beethoven no Teatro del Liceo (1924); Gran Missa Solemnis do mesmo inmorredente compositor, no seu Centenario...

Pro tamén o popular figura no eistensismo repertorio do Orfeó, contándose por centos as canzáns armoñizadas.

Unha das máis fortes emocións da nosa vida, eisperimentámola no Palau de la Música Catalana. Eran días d’anguria. Rabuñaba en nós fame de pan e saudade de familia e patria; aínda a nosa alba acubillaba todol-os celmes. Resistir o xorrar das bágoas cando un esgrevio coro de homes do Orfeó cantaba **Negra Sombra?...** Choramus; choramos zalucando como choran os nenos, macios de vergoña. Mais non éramos sôs a chorar, qu’ao noso redor choraban homes e mulleres de terra catalana! E — compre decilo — n-aquel intre esvaéusenos a xenreira aos cataláns e naceunos arela de comprensión e d’amor as súas cousas. Unha vezgada máis, o milagre da música.

Fálase d’un desarcado sentimento individualista nos cataláns. Eles respostan colléndose das mans pra bailar a súa danza nacional. E xuntos fan e refán. E do mesmo xeito que conquiren unha autonomía, conquiren un Orfeó Catalá que pode ir onde vaian os primeiros do mundo, porque de todos recibe alento. Dí Joan Llongueres: “O Orfeó Catalá arranca do pobo; do pobo foi nado e con él medrou, e con él e por él soupo alzar-se tan outo. O Orfeó Catalá é unha institución eminentemente popular, porque é de todos. De todol-os que teñan un ideal de vida superior; de todol-os que arelan unha dinidade suprema da eistencia humán. Aquela dinidade suprema dos homes de outos ideais, dos homes de fe e de bondade, dos xenios homildosos, dos artistas puros, dos herois e dos santos”.

Os galegos que agardábamos tamén a vinda do bô deserbador, temos a ollada posta na polifónica de Pontevedra. Por ser galega, xa nos está a estrañar que andivera tan bô anaco de camiño sin embazarse con calquera da familia.

Porque de nós aos cataláns, unha carreiriña de can.

O PRIMEIRO ALALÁ

Especial pra A L A L Á

home, pelingriño silandeiro na noite dos tempos, chegou senlleiro unha serán cando a lúa esbara brincadeira pol-o prado do ceo. Malenconía luminaba a súa ialma, chea de vaguedá inmorrente e infida.

Deitouse no chan, na semprenoiva mollada a ollar paseññamentos as estrelas segres choutando na noite. Límpidas ponlas de vento cantureiro depinicaban ledamente. A mar choraba acorada zalógrobes xemidos de xílgaro. Todo era lúa e vento, terra e brétema, estrela e auga. E arelas e lembranzas saudosas estouraban o peito do home galego.

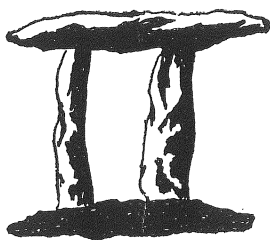
E sucedeu que soma azui, cristal feito pingas, apareceu a poncela, leda e alporizada.

Deitouse pertiño do home, tenra e belida, e un laio silandeiro fireu o aer. A testa d'il, acarón da roseira do peito d'ela, escoitou ó ritmo manseliño do seu corazón. E o home, sono milagreiro, encheu todal-a noite e todol-o ceo de doces verbas e sonidos d'ouro.

E foi así que baixo ó feitizo da muller e da Terra, co ritmo do corazón, ó home galego cantou a primeira cantiga.

O primeiro alalá.

EMILIO PITA

SANTA SONRISA

(A María Elena Pedrosa,
Visitadora de enfermos).

Llegas hasta el presidio de una cama,
donde el dolor se abate,
y llevas el consuelo, la dulzura
de esa eterna sonrisa
que parece un regato cantarino,
la canción de una madre ante la cuna,
un florido jardín de clavelinas,
una eterna y divina poesía.

Concepción Arenal, la gran gallega,
es quien guía tus pasos, tu constancia:

Quiérela mucho porque fué muy buena,
cual lo eres tú, mi noble María Elena.

MIGUEL REVESTIDO

Bs. Aires, mayo de 1935.

Dibuxo de FELIX SIRERA, pra ALALA

Mestre Paz Hermo

Pra o día 11 do mes corrente, tense anunciado un homaxe á lembranza do finado mestre E. Paz Hermo. A "Sociedade Hijos de Lalín", é a orgaizadora, e non sabemos no intre de levar ao prelo estas follas, onde terá de levarse a cabo nin en qué consistirá o dito homaxe. Aínda así, agoirámossle á "Sociedad Hijos de Lalín" un grande éisito, e remesámossle por adiantado o noso máis cálido aprauso.

Porque o mestre E. Paz Hermo, tiña ben merecido qu'a súa memoria fora dignamente honrada pol-a coleitividade á que adicou o mellor da súa vida e da súa obra, obra bastante esquecida entre nosoutros, emporiso, é descoñecida totalmente na Galiza. Qué razóns pra que aló a descoñezan?... En vida do vello mestre, a razón da súa desarcada modestia; máis agora que xa él non é con nós, non atopamos outra razón qu'a do desleixamento propio da nosa coleitividade. Na Galiza, hay boas agrupacións artísticas, hay bós coros. E nós os galegos de Bós Aires, podíamos, debíamos mandar a cada un d'eles as obras de don Egidio Paz Hermo. Qué menos? Brindámossle a idea á "Sociedad Hijos de Lalín", xa que d'ela é a iniciativa de render homaxe ao chorado autor de "O Consolo", cuio nome, terá de ser citado sempre que se fale do arte musical desarrolado pol-os galegos da Arxentina nos derradeiros trinta anos.

Coitado mestre Paz Hermo! Pouco denantes da súa morte, falábanos con certa tristura d'aquel magnífico Orfeón Galego que dirixíu; das súas "cousas" feitas e das que non fixera; do gusto do público ao que, confesaba, sacrificou moitas veces o seu propio gusto... Aquel día, escoitámossle ao piano cousas —él decía cousas— que tiñan de desaparecer con él. O mellor do seu estro galeguísimo, o íntimo do artista, o que non é pra mostrar na feira...

Novamente, un aprauso a "Sociedad Hijos de Lalín".

~~~~~

Da RUADA MARIÑEIRA
qu'o coro interpreta

F. Carballo, na súa caracterización de vello peixeiro, soturno e rexo no mar; en terra, sinxelo coma un neno e troulador dos bós.

Xa fun a Marín,
xa pasei o mar...

~~~~~

**OS POBOS SOMENTES SON
GRANDES POL-A CULTURA**

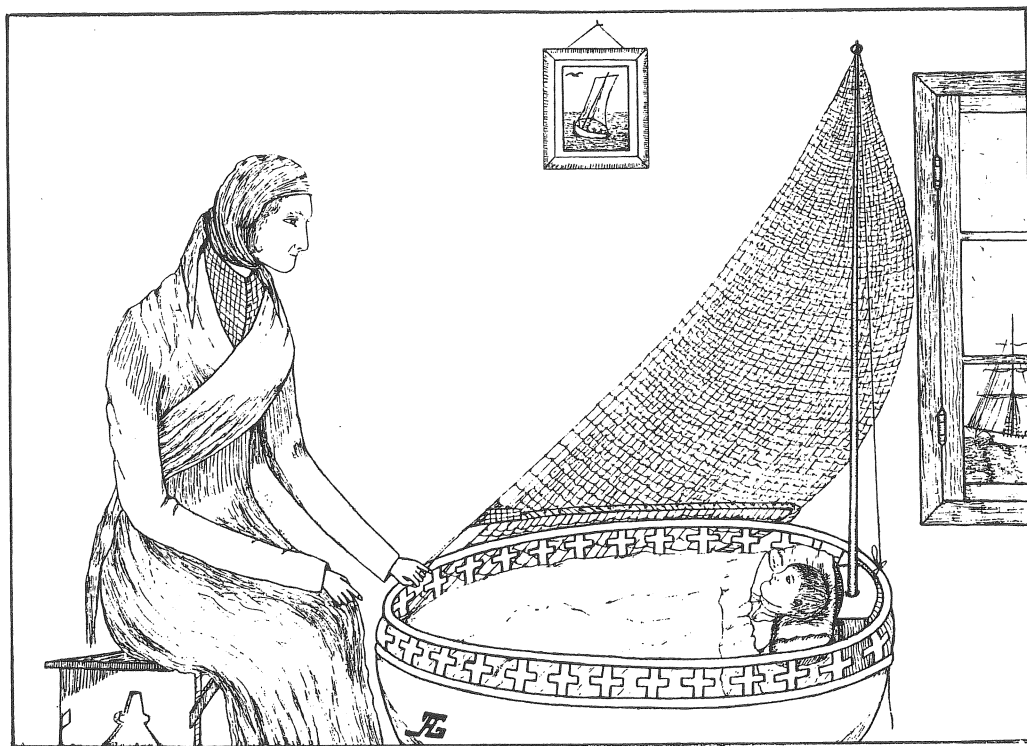
Mercade libros galegos

Véndense na

Sociedade Nazonalista "Pondal"

Rúa MEXICO, 1660

PIDA CATÁLOGO

(Dibuxo do aitor do texto)

CANZÓN DO BERCE MARÍNEIRO

Especial pra ALALÁ

“—Xa chegou noso día, ¡meu filliño!—,
canta a nai garimosa xunt-ô berce;
e arrolando ô seu anxo, cantarea,
silandeira, amodiño: Ga-li-cei-be...”

(Do poema “GALICEIBE”, do aitor).

I

Arrola, meu anxo, arrola;
arrola, meu ben reberte,
que un ratiño veu a verte
e a rilarche na cirola.

Arrola, meu anxo, arrola,
embarcado no teu berce.

Ga-li-cei-be.

II

Dúrmete, meu pequeniño;
dúrmete, meu pequerrecho:
pecha os ollos como un pecho,
que xa escapou o ratiño

Dúrmete, meu pequeniño,
no teu morno cubichete.

Ga-li-cei-be.

III

Xa vai durmindo meu home
ô rolance do estibelo...
¡Deus queira que poida vel-o
maríneiro de renome!

Xa se durmío meu home,
a toda vela, no berce.

Ga-li-cei-be.

A. Zapata Larrea

Bôs Aires, 1935.

Músicos Argentinos

A la sombra de los cipreses de Palermo, en perenne contemplación de los rosales que lo cercan y atento al reir de los niños que tanto amó, Julián Aguirre hecho bronce. Julián Aguirre, cuyas canciones no se oyen tan a menudo como el buen gusto reclama, fué, por sobre todo, músico, pero también poeta y patriota auténtico. He aquí por qué en nuestra mente su nombre está asociado al de Chopin.

Hemos dicho poeta, porque se es poeta sin haber escrito versos, aunque el autor de "Serenata campera" los haya escrito muy buenos, que no los conocemos. Conocemos, sí, sus deliciosas "Canciones escolares" y su "Jardins". Sabemos cómo amaba a su patria y a los niños — niño grande él —; cómo era de afectuoso y cordial, y cuán perfectamente interpretaba la íntima poesía lírica de Schumann y de Chopin. Porque Aguirre, que había estudiado el piano con Carlos Beck en el Conservatorio de Madrid, encontró en aquel instrumento su modo de expresión y no lo abandonó jamás, logrando reputación de notabilísimo pianista.

Notoriamente influenciado (¡quién podría sustraerse!) por la característica música de España, compuso el maestro su *Idilio* y una *Rapsodia Española* que no nos parece, ni mucho menos, lo más notable de su producción como aseguró algún crítico halagado. Nada original, nada fresco, procedimientos demasiado académicos... De cualquier manera, no nos interesa el Aguirre "a lo español". Reverenciamos al Aguirre americano, al Aguirre en sí mismo, al de las "Canciones de cuna sobre temas incaicos", puro artista, puro patriota, señalador de rumbos.

Por gallegos, nuestra íntima naturaleza gusta de lo barroco en arte. (Quien por barroco entienda feo, hágase un viajecito a Galicia, que los calamares, en su tinta). En arte músico, somos germanos, mejor dicho, somos nosotros; pero Wagner llega a nuestra sensibilidad más fácilmente que Donizetti o que Saint Saëns. Experimenté en cualquiera naturalmente dotado y libre de influencias anteriores. En Galicia no se dan los solistas; y si se dan no maduran. En Andalucía, puede un "cantor" cantar toda una hora sin otro acompañamiento que el muy sumario de la guitarra: el auditorio, silencioso y en pleno goce. Y lo mismo en Castilla, en Aragón, y aún en Asturias. Pero en Galicia no es posible. Cuando allá inicia alguien una canción, sabe que todos los circunstantes van a acompañarlo, cantando o tañendo alguno de los instrumentos con que se refuerza el ritmo. Es imperativo racial. No satisface al gallego la mono-

fonía y reclama lo polifónico: el gaitero añade un canuto a su gaita; y el muchacho que pastorea, se resignará con una flauta de caña mientras no pueda agenciarse una armónica de boca.

Pero ni el carretero, ni el arriero que va solo cantaría si no se oyese acompañado por el cencerro de las bestias o el chirrido del carro; y el rumor de los arroyos, el eco de su propia voz en las robledas, el *bocca chiusa* de la fronda, los cién ruídos de la noche gallega, ruídos que sólo el arriero capta y transmuta en sonidos armónicamente dispuestos para su cantar.

De espaldas a esta realidad — a muchas realidades — los más de nuestros músicos del siglo pasado, perdió Galicia preciosa ocasión de levantar su monumento musical. (Aquí, deberíamos pedir disculpas a cierto mozo de la familia si no hubiésemos leído algo referente a unas investigaciones de un señor Alfredo Adler).

Pero esta disgresión está haciéndose demasiado larga. Decimos que la sensibilidad gallega rara vez responde íntegra a lo que, con licencia, llamaríamos "acuarelas sonoras". Y sin embargo, la obra de Julián Aguirre, eminentemente pianística, sobria, casi ingenua, nos ha conmovido profundamente una y otra vez. Y, caso curioso: transcrita para pequeña orquesta una de sus canciones más sabrosas, había perdido buena parte de su poder emocional sobre nosotros.

¿Entonces toda definición de lo bello en música es pura abstracción? ¿Hemos escrito más que meras palabras al referirnos antes a nuestra peculiar capacidad sensorial? ¿Es que no hay en música belleza objetiva; o, por lo contrario, siempre es objetiva? Debemos creer en Schopenhauer, en Platón, en Peladán; en todos, en ninguno?...

Indudablemente, es demasiado compleja la cuestión de la "emoción estética". No intentemos, pues, explicarnos por qué nos gusta tanto el "Jardins" de Aguirre, si nos resistimos al mentado encanto de muchos *lieder* de Chopin y aún del alemán Max Schillings, postwagneriano en sus procedimientos, y, por ende, más de los nuestros. Porque cierta afinidad espiritual galaico-germánica, podrá no ser explicable, pero es incontestable.

Alguien ha dicho que Julián Aguirre fué un precursor (nacionalizador). Y que pasarían desapercibidas las obras de los jóvenes músicos argentinos, si él no hubiese escrito antes sus bellas canciones, dando naturaleza de arte culto a los materiales autóctonos. ¿Aguirre, nacionalista?... Parece que sí, señores; pero ustedes sigan negando que la música tenga patria y que haya hombres capaces de asegurarlo cantando.

Romance de Don Sancho

Etamén coñecido por "Romance de mouros" este fermosísimo canto popular do século XVI. O ilustre musicólogo P. Luis Mª Fernández, cerebro privilexiado e alma ateigada de xenuino sentimento galego, armoñizouno como sô él podía faguelo, trocando en doada obra de arte o sinxelo tema que dos beizos do pobo recollera.

Están ben lonxe de nós os tempos en que a canzón popular era tida en menosprezo e considerada inapta pr'a armoñización. Calquera sabe hoxe que toda melodía popular, por máis cativa que sexa, é virtualmente armónica; como que poucos músicos resisten a tentación de armoñizar melodías populares. I-esto sería un ben, si cada coal elixira sô os temas que o conmoven, mais, non sendo así, fora mellor que se quedaran en teóricos. Porque non abonda ter un fondo coñecemento das leis armónicas e dos "modos" antergos; é mester tamén, como decía o mestre Pedrell, "faguerse pobo e sentir o que o pobo sente". I-eiquí finca, ao noso ver, o meirande mérito do Rev. P. Luis Mª Fernández.

Vel'eiquí as tres coartetos que se cantan no romance, orixinaes de Ramón Cabanillas:

Camíña Don Sancho
mañanciña fría,
a terra de mouros
a librar cautiva.

A veira da fonte,
da fonte belida,
as vendas de liño
lavaba a mociña.

De terra de mouros
Don Sancho volvía;
a i-alma na fonte
deixara cautiva.

MANOEL PRIETO

Mestre director da coral "Os Rumorosos"

OS TEUS OLLOS

I

Cando se pon a lúa
tras d'os penedos,
choran as esteliñas
todas do ceo.

Tamén eu choro
cando non me alumean
eses teus ollos.

II

Ten a serea o canto,
i-a serpe alento;
o lago ten a onda,
Dios ten o inferno
Tí tes d'abondo,
c'o que tes escondido
n-eses teus ollos.

III

Buscan os pitorreises
pra facer niño,
a herba santa que nace
veira do río.

Eu busco sólo
unha mirada meiga
d'eses teus ollos.

IV

O trono d'os monarcas,
do sabio os trunfos,
a gloria do poeta,
o ouro do mundo.
Dera eso todo,
por solo unha mirada
d'eses teus ollos.

E. CURROS ENRIQUEZ

(Vexa a música na páxina 11)

As Cantigas de Santa María

ALFONSO X

Habendo escomenzado o coro "Os Rumorosos" a estudar a núm. 65 das Cantigas de Santa María, n-unha versión do mestre Pedrell, coidamos oportuno publicar en ALALÁ algunhas notas referentes a tan valioso monumento da lírica do século XIII.

Dos tres códices conservados, o máis completo é o d'El Escorial, que contén 401 Cantigas todas con notación musical. Según testemuño de frai Gil de Zamora, o rei Alfonso, foi tan bô compositor como poeta. No ano 1922 o eminente arabista don Julián Ribera, publicou por conta da Academia Española unha edición da música do primitivo códice procedente de Toledo.

E sabido que total-as Cantigas escribenu Alfonso X en língua galega, que era na corte de Castela a língua culta i-a preferida pra a poesía lírica. O marqués de Valmar, publicounas todas en 1889, por encárrago da Academia Española.

Cando o citado cadeirádego don Julián Ribera afirmou que la música de las Cantigas está escrita en notación musical enigmática cuya clave se perdió, e que a meirande parte das Cantigas corresponden á música popular árabe, saíulle ao paso boa tanda de refutadores. N-un estudo que don Higinio Anglés preparou pra a Biblioteca de Catalunya, parece que a teoría do Sr. Ribera ficou completamente desvirtuada. E Forns, na súa Historia de la Música, pretende desvirtuala tamén. "Nos inclinamos a creer —di Forns— que las Cantigas son fiel reflejo del arte popular del siglo XIII. Si en algunas predomina el carácter oriental, como reflejo de la influencia considerable que en la lírica hispana ejerció el arte árabe, en otras prepondera el carácter lento o religioso, como derivadas de antiguos himnos, o un estilo especial de mayor ligereza rítmica, que bien puede provenir de esas canciones de gesta que, como fusión del arte árabe y cristiano, hemos visto aparecer en las lenguas romances o vulgares."

A Cantiga 65 que estudeamos, ten ese caraiter relixioso que señala o historiador, e custaría convencerse de que corresponde ao arte árabe.

RESPOSTANDO

J. MUGIA.—Non, señor. Dos coros galegos d'eiquí, o "Ultreya", criado no 1931, é o máis antigo. O que vos-tede cita non é galego nin é coro.

L. R. MILA.—Efectivamente, son de Rosalía de Castra los versos que se cantan en la balada —no foliada— que Ud. escuchó al "Orfeo Catalá" de Barcelona. En cuanto a la canción que menciona, creemos que la canta el coro "Ultreya" y también el Orfeón Gallego, a cuyas respectivas autoridades podría dirigirse en su demanda. O escriba a Unión Musical Española, Carrera de San Jerónimo, 13, Madrid, que la editó para piano.

M. D.—Non-os intresa a confidencia. Faga Vde. a denuncia, qu'a o mellor a música galega, ren gana, pro perde un coitado o cotián café con leite.

J. LORES.—Federación de Sociades Gallegas, Belgrano 1732.

A. CASTROMAN.—Teremos moito gusto en lle arranxar unha copea. Veña ond'a nós un martes ou viernes ás 22 horas.

CANTORES.—Agasallo do escultor Maza ao noso coro.

LEA "A FOUCE"

Periódico galego da xuventude nazionalista da América.

MEXICO, 1660

O CORO

agradeceralle o regalo d'un libro pra a súa

BIBLIOTECA

OS TEUS OLLOS

MELODIA GALEGA

Música de J. C. CHANÉ

Letra de E. CURROS ENRIQUEZ

Piano

Cresc. sost.

noe

Barra fin

The musical score is written on six systems of two staves each. The first system includes the word 'Piano' and the instruction 'Cresc. sost.' above the treble staff. The second system has 'noe' written above the treble staff. The fifth system has 'Barra fin' written above the treble staff. The score uses various musical notations including eighth notes, sixteenth notes, and rests, with some notes beamed together. There are also dynamic markings like 'Cresc. sost.' and 'noe'.

(Vexa a letra na páxina 9)

Festa d'Arte e Romaxe Danzal

OFERCERA A CORAL

"OS RUMOROSOS"

Na noite do 11 de Maio, ás 21 horas

NO CASAL DO "ORFEON ESPAÑOL" - PIEDRAS 534

PROGRAMA

PRIMEIRA PARTE

HIMNO GALEGO. Coro a catro voces P. Veiga
RECITADOS por Corina Canosa

música polifónica
(Coro a catro voces)

O CONSOLO E. Paz Hermo
ROMAXE (Motivos pra unha rapsodia) Manoel Prieto
ROMANCE DE DON SANCHE (S. XVI) Armoniz. do P. Luis Mª Fernández
CANTIGA DE PONTEVEDRA Armoniz. do P. Luis Mª Fernández

SEGUNDA PARTE

CANZON DE BERCE. Escêficada i-armonizada a catro voces M. Prieto
UN ADIOS A MARIQUÍÑA de J. C. Chané pol-a orquesta "Cendán"
ALALÁ DE CHANTADA. Escêficado. Armoniz. de M. Prieto
ALALÁ DE BERGANTIÑOS. Escêficado e cantado ao xeito do pobo
RECITADOS por Ricardo Flórez

TERCEIRA PARTE

ALALÁ DE BANDEIRA e MUIÑEIRA DE LAROUÇO. Conxunto de gaitas
"Dopazo".
RUADA MARIÑEIRA. Escea coral. (Lembranza de serán ledos nas costas de
Fisterre. Mozas, peixeiros e labregos).
NOS CANEÍROS. A catro voces. (Popular na bisbarra de Betanzos).
DE FIADA. Estilización de muiñeira a catro voces, orixinal de E. Paz Hermo.

FINAL

TROULADA D'OS RUMOROSOS - FOLIADA DE CORCUBION - PAN-
DEIRADAS - MUIÑEIRAS - Gaiteiros: Dopazo e Sierra. Bailadores: Lafuente-
Montero, irmáns Dopazo e nenos Piñeiro-Ramos. - Coro.

Ao remate da festa, os concurrentes serán convidados a danzar ao son da orquesta
"CENDAN" (típica e jazz-band), até o alborexo.

—Nunca Deus me dera, Antón!... Aquelo que é?...
—A fame, muller, a fame.

A MOZA DO PEIXE

A ZANFONA

Tanguedores de Zanfona e Pandeiro

século pasado, aínda había na nosa terra d'estes tanguedores de zanfona. Mais agora, só a tanguen algún cursidoro investigador como o señor Santalices, i-uns poucos músicos afeizoados a tan belido istrumento.

zanfona ou viola de roda, chamouse **organistrum** cando apareceu no século IX; dimpois **symphonía**, e no século XIII, **chifonía**. Por corrupción, **cifonía**, **zanfonía**, i-a forma galega **zanfona**. Na Hespaña denominábase **gaita zamorana**.

N-un chapitel do século X que se garda no museo de Ruán (Francia), aparecen dous persoaxes sentados, tendo encol dos xionllos unha como grande guitarra cuíais técolas tanguen un, namental-o outro vira unha manivela. Din que é a máis antega representación gráfica do **organistrum**, que é como decirnos que, si trocou de nome tamén trocou de grandor.

A zanfona, é a vielle dos franceses e a **ghironda** ou **zambuca rottata** dos italiáns. Acadou grande importancia na xeira dos xoglares, e tivo honorosa acollida nos pazos dos reis i-entre a aristocracia francesa do século XVIII. Logo dimpois, tiña de ser a **lyra mendicorum** qu'os mendicantes levaban por feiras e romerías. No

PONTEVEDRA.—Hotel Balneario d'A Toxa.

SERÁN

Especial pra ALALÁ

Maino chovía... Chovía...
i-o meu corazón sorría.

No alalá da rapaza namorada
que torna c'as xuvenças do lameiro,
mollaban os paxaros o peteiro
i-escrebían noiturnios na emborrada
serán sen louro sol e sen gaiteiro.

Maino chovía... Chovía...
i-o meu corazón sorría.

BOICENTRIL

1935

ARTE, POESIA, EMOCION,

oferceralle a coral "Os Rumorosos"
o día 11 de Maio no casal do "Or-
feón Español", Piedras 534.

Mociño gaiteiro

El Canto, espíritu animador del hombre

¡Cantar, cantar, cantar..., debiera ser el lema!
¡Cuando todo calla... y todo al espíritu y corazón
habla!... estremeciéndose subyugados al magno
acento de la armónica canción del Creador, es
cuando el divino lenguaje de los sonidos impera y
se expande hasta donde no puede llegar el poder
de la palabra hablada...

La pesada tarea, se aligera, si vuela el Canto al
son ritmado de la voz del yunque, que parece va
diciendo: "Más allá de la ruta... ¡más allá!..."

La tonada campesina que se aleja..., va acortan-
do el camino que atraviesa la verdosa llanura di-
latada!...

Repite y esparce el eco de los acentos de estri-
billos campesinos, que se quiebran y se pierden...
en las montañosas soledades!...

El alma se adormece al eco triste de lentas, on-
dulantes cantinelas que se alargan y distienden...
en la senda tumultuosa, o ya serena... y se diluyen
en la línea infinita del mar... y del recuerdo!...

¡Símbolos sonoros, que enardecen patrios, sa-
cros acores!...

Sones vibrantes de victoria... y canciones que
alivian las jornadas fatigosas!...

¡Con cánticos se recibe al héroe!...

¡Se elevan los Himnos entre el incienso de per-
fumadas nubes!...

¡Y voces tristes salmodian la partida del viaje
al mundo de los que fueron!...

Se duerme de pequeños al tierno ritmo y dulce
acento de "nenia" inolvidable!... ¡Y de niños se
cantan baladas que se aprenden balbuceando en
la Aurora... y se enseñan en el Ocaso... con bal-
buceo tremolante!...

Endechas de ensueño... que mecieron el de otros
espíritus que ya callaron..., mecen el encanto del
juvenil ensueño!...

Y más tarde, cuando hombres, en las manifes-
taciones más artísticas de la música y del canto,
pueden encontrarse goces nobles y puros que
elevan la mente y embellecen más y más el alma!...

Un antiguo refrán sintetiza con sencillez admi-
rable tema de tan significativa transcendencia. Di-
ce: "Quien canta, su mal espanta"...

Y así es. ¡El hombre que canta, es o se cree
feliz!... Y lo mismo puede decirse de los pueblos.

"¡Cantar, cantar, cantar!...", debiera ser el lema.

JOSEFINA ABELLA

Laureada en el Conservatorio
del Liceo de Barcelona.

Marcando liñas

Especial pra A L A L Á

Nós os nazionalistas, sabemos d'abondo o traballo que custa manter a disciplina e a fidelidade antre as xentes que se xuntan arredor de calquer idea en proeiro, que teña por finalidade o cultivo do amor á patria galega. Sabemos moi ben que son contados os homes capaces de manterse ergueitos e rexos na aitude, facendo fronte as consecuencias qu'esa decisión trae decote cando a hostilidade dos probes d'esprito se amosstra disposta a poñer pedras no camiño que se teima percorrer.

Pro si lembramos acotío que os homes de conduta firme e de caraiater forte que serían mester pra levar a cabo a cruzada patriótica galega non se atopan doadamente, elo non priva de que nós sexamos partidarios decididos da disciplina nas agrupacións que, pol-a súa laboura e pol-as ideias que alentan os compoñentes, ten tíduos e méritos que lle donan o dereito de chamarse galegos. Porque é mester lembrar unha vegada máis que o nome sagrado da Galiza, estase usando oxe máis que nunca, com-a tapadeira de moitas indecencias i-é banderín que se leva diante na primeira liña das vaidades.

Manter oxe agrupacións nas que a vaidá ridícula, a pedantería e o intrínsego persoal non teñan entrada, é cousa pouco menos que imposíbel. Eis-a causa única de que dexeneren e se corrompan labouras que se fan co outo propósito de traballar pol-o ben da Terra.

As agrupacións galegas, sexan elas de caraiater político, artístico ou cultural, ten necesidade de someter a control a conduta dos seus afiliados,

fixándolle as normas que os manteñan leales aos fins que esas agrupacións persiguen. I-esa severidade que se debe usar co asociado, obrigándoo a "ser" ou a marcharse, xa se enxergue que debe facerse máis rexa nas nosas entidades galegas, nas que o alleísmo debe ser combatido de calquer xeito.

Xa sabemos que se fala acotío de cordialidade, de armonía e de tolerancia, pro nós enxerguemos ben o significado e o valor d-esas tres verbas.

Nós somos cordiales co aqueles que sinten a patria do mesmo xeito que nós a sentimos (fundamente nos seus doores e angurias, aldraxada por un poder eistranxeiro i-esquecida pol-os seus propios fillos), pro non poderíamos mostrar cordialidade co-aqueles que co-a súa aitude de sometidos, alentan e aínda defenden as causas principais do sufrimento da Galiza.

E por elo que nós usamos unha intransixencia agresiva que poucos son capaces de usar e que coidamos é unha das nosas mellores cualidades. Eis-a intransixencia que nós lle aconsellamos poñer en práctica ás agrupacións que queiran manterse dentro da pureza do sentimento patriótico da nosa Terra.

E non temos dúbida de que, cando o número dos galegos intransixentes sexa maior, xa non será posible que sigan vivindo e luxando o nome da Galiza quenens oxe, conscentes ou inconscentes, aldraxan e son culpabres de traición a nosa patria.

OLIVEIRA V. M.

Ramón Carballo

I

Cando eu era rapaz chegou Ramón Carballo; viña con chaqueta de tarazona forrada de baeta vermella e unha gorra con visera de carei, como veñen os que van a navegar. Tamén traguía o peito tatutado, que ben lle mirei eu un paxaro c'unha carta no peteiro e o seu nome debaixo: Ramón Carballo.

Lémbrome que Ramón Carballo foi a Bôs Aires e volveu sen cartos. Logo foi a Habana e volveu tan probe como fora. Ramón Carballo aínda foi a non se sabe donde e non volveu máis.

II

Eiqué compría escribir unha novela; pero eu son home de ben e non debo contalo que non sei. Pero novela haina.

III

M. Lavalet gana o seu pan vendendo restos humanos, M. Lavalet é un home arrepiante; ollos

roxos de vidro, cabelos mortos de peluca vella, regos secos de suor luxado na testa, friaxe, de éter nas mans e nos beizos a sustancia de moitos venenos.

Iste home vive no terceiro piso d'unha rúa estreita de París.

Un día chamei cos cotelos á porta i-entrei... Unha sala chea de osos humanos, algúns aínda frescos, compoñía o "comercio" para médicos: un feto momificado ollándose o embigo, unha caveira de gorila co'a súa cresta de casco guerreiro, a pelexa da cabeza d'un chino para sere colocada n-unha armadura d'escayola.

Cando M. Lavalet soupo qu'eu, era pintor amostroume unha gran colección de coiros humanos tatuados e curtidos para facer petacas e carteiras...

Un dos coiros era do peito d'un home, representando un paxaro c'unha carta no peteiro e debaixo do deseño, campaba iste nome: Ramón Carballo.

Alfonso CASTELAO

Como podríamos celebrar los gallegos el 14 de Abril

Por A. VILLAR PONTE

Cuando hace pocas noches en la velada que para conmemorar el centenario de Pondal celebró la Agrupación Femenina Republicana de La Coruña oía yo, encargado de ser el mantenedor del acto con una conferencia sobre el bardo, la lectura de su notable brindis del banquete histórico de Conjo por una distinguida señora, concebí la idea que quiero esponeros seguidamente. Esta idea, de llevarse a cabo en debida forma, no dudo de que constituiría, sino el mejor, uno de los mejores homenajes a la memoria del autor de "Queixume dos pinos".

Voy a concretarla en las menos palabras posibles.

Todos sabéis lo que fué aquel famoso banquete. Un yantar de estudiantes y obreros bajo la bóveda vegetal de un a robleda de Conjo, en plena primavera. En torno de amplia mesa rústica partieron pan y manteles los hijo sdel trabajo muscular y los aprendices del trabajo intelectual, aparejados equitativamente: cada estudiante tenía un obrero a su derecha; y cada estudiante servía al obrero vecino.

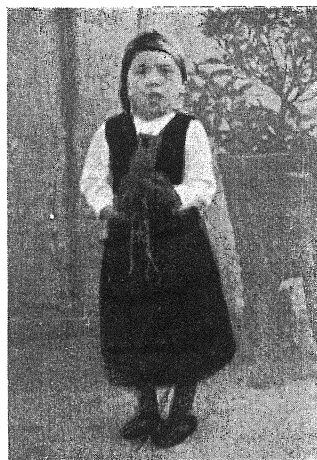
A la hora de los brindis, Pondal y Aguirre leyeron sus poemas de exaltación democrática. Y tanto entusiasmo despertó esta lectura, que todos los comensales emocionados, con lágrimas en los ojos, látiéndoles el corazón con brío, al remate del ágape se abrazaron de modo fraterno. Allí, como dice Murguía refiriéndose a Pondal, surgió el poeta que iba a ser no sólo el cantor de la aurora de la democracia tras la negra noche del absolutismo, sino también el vate gallego por completo al servicio de su patria natura.

¿Y no os parece, estudiantes y obreros de Santiago, que rememorar esta efemérides simpática con una fiesta análoga capaz de constituir una nueva efemérides para lo futuro, sería algo bello y original?

En la fecha del 14 de abril, por ejemplo, cuando se cumple un nuevo aniversario de la implantación de la segunda República española, aquel banquete rememorador podría celebrarse en la propia comarca de Conjo. Estudiantes y obreros en una mesa; en otra u otras cuantos sientan la verdadera República y la libertad de nuestra tierra. ¿Dónde mejor que allí después de darles lectura a los brindis de Pondal y de Aurelio Aguirre podría evocarse la figura del bardo de Bergantiños, la tragedia abrilena de Carral y la tragedia de Sinforiano López, aquel intrépido y abnegado obrero que fué ajusticiado por la reacción en el campo de la Leña de La Coruña cuando alboreaba una bella mañana de abril?

Ahora que las evocaciones románticas están en boga para decirle adiós con todos los honores a la centuria del romanticismo, ya que también ahora — como diría Murguía — una nueva aurora despierta y centellea, ese homenaje a Pondal y a la Galicia tan amada del bardo creemos que constituiría, de organizarlo con entusiasmo y tacto, una fiesta inolvidable; una fiesta de afirmación republicana y democrática y de afirmación gallega. Nuevo estímulo para la defensa de la libertad que vuelve a hallarse en peligro. Un bello gesto quehonraría a la juventud de nuestra tierra. El bardo por bandera; la metrópoli de nuestra cultura por fondo.

(De "El Pueblo Gallego").

Nena de PIÑEIRO
(Sangal axóuxere do coro)

Varela Silvari

O 31 d'este mes de maio, complíranse nove anos da morte de Varela Silvari. A cativa sorte do eminente músico galego, quixo que morrera lonxe da patria, ripándolle a súa arela derradeira.

O ano pasado, escribía F. Portela Pérez:

"A campa que garda as súas cinzas, é temporal, en terra e por dez anos. Moi poucos galegos témolas visitado algunhas veces. Só fallan dous anos pra salvalas. Están no cemiterio de Chamarín de la Rosa, perto de Madrí, no adral segundo, mazá primeira, ringla 18, número 7, terceiro corpo."

E brindáballe á Academia Gallega, "que tiene entre sus loables planes la exaltación del recuerdo de figuras regionales que alcanzaron acusado re-

lieve", a idea de trasladar a Galiza as cinzas de Varela Silvari, pra que non se perderan como as de Añón i-outros galegos ilustres.

Daquela, fallaban dous anos. Agora un ano só. I-a Academia Gallega, ao parecer, quedíña.

RESTAURANT "EL PACIFICO"

— de —
BOSCO, SASSO y GOMEZ

WARNES, 2185 U. T. 59, Paternal 4271
Frente a la Estación Paternal

ROTACIÓN

Pra A L A L Á

El hermano sol se iba, giraba siempre, como la vida; así era el atardecer; irse siempre, descender para elevarse de nuevo; todo en rotación; sólo una hermandad, luz y sombra, la misma ley. Mis ojos vieron el paisaje del cielo en la solitaria calle; el sol era su maestro en el color; los árboles, la belleza misma, y unas luces, como estrellas, que brillaban entre sus hojas; y en la penumbra, el cielo azul y rojo. En mis ojos brilla un paisaje del cielo.

Palabras como música, música del cielo. Esta tarde tomó alas mi espíritu; ya está contigo y con el todo. Con mis alas elevaré tu pensamiento. Hermano, no te detengas, no temas en tu descenso, si quieres luego elevarte.

Canción de la tarde que también te vas a otro corazón: un cuerpo y otro cuerpo llevan la misma trayectoria, los envuelve el mismo paisaje hacia la noche, hacia la luz; uno espera en el camino y otro se evapora, se eleva.

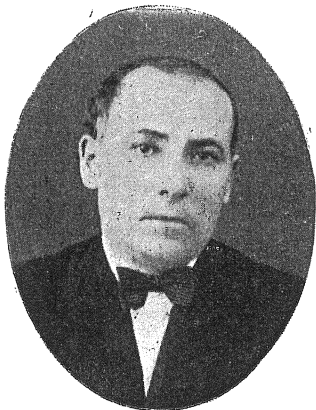
En lo etéreo está nuestro espíritu. El paisaje sigue en mis ojos, como algo que soy yo mismo; ya en lo alto, siento mayor el deseo de llegar a ti.

Elevación, es sentirse más allá de lo terrenal, alcanzar lo supremo por la depuración, ser el mismo paisaje inmaterial formado por la armonía que todo lo sublimiza.

Se va el color a otra tarde. El paisaje toma otra vida: nace la luz de una nueva creación y la belleza trae su nota al corazón que duerme: vibra un nuevo cantar; la aurora llega dulcemente; asombrados los ojos, buscan su hermano paisaje; quieren eternizarse en el color del tiempo, y el alma siente como suyo el atardecer que lo envuelve en la paz de una nueva resurrección, que es la luz de nuestro mañana.

Julio Conde de Rivas.

O escultor Domingo Maza, primeiro socio honorario de "Os Rumorosos"

Andamos ateigados de ledicia. A nosa cativa ceifa de colaboradores, foi honrada c'ó nome do afervorado artista e bondadoso home que é Domingo Maza.

Domingo Maza, era de fai tempo admirado por nós na súa eistensa laboureira de arte. Dimpois, un día calquera, levounos a casualidade ao seu estudo da rúa 24 de Noviembre. Espallar a ollada pol-o seu espazo, é lavala de visións non gratas i-é saturarse de saudades. Por doqueira as manifestacións da galeguisma alma do artista: motivos de Compostela en apuntes que han de ser os desafogos de Maza compostelán; bocetos que nos din cousas da patria, un cruceiriño tallado n-un cabaco, ao que van os ollos como as moscas ao mel; polícromas alegorías, composicións nas que a espadela de Sant-Iago é como un leitmotiv. Iao lado d'esta obra que é mantenza espritoal de Maza, a outra, a lograda. Nós que carecemos da máis cativa autoridade pra xuzgar d'ela, tampouco o faríamos anque entendéramos do arte de Maza tanto como Rodin e Asorey xuntos. Que ben coñecemos ao noso compatriano e d'abondo estimamos o regalo da súa amizade. Pol-o demáis, nos círculos artísticos e inteleituales de Bós Aires, nos

que Domingo Maza é admirado e querido como un irmán, sábese e dícese a quen queira oucir canto él vale.

En troques, non saberíamos calar eiquí a viva simpatía que Maza espertou en nós xa o primeiro día que o tratamos. Chocounos, pol-o moi rara nos tempos d'agora, a súa ollada barvesca, dirixida certamente aos ollos do interlocutor; unha ollada que lle sube da i-alma; limpa i-esculadora ollada de psicólogo á que, seguramente, debe o escultor a súa sona de notabel retratista. Pro o máis cautivante de Maza, é sen dúbida a súa conversa. Apreixa a calquera no engado do seu falar paseño como o d'un freire galego que ademáis fose poeta. Fala Maza, e un non se decata da hora. Endexamáis a ironía chocalleira, nunca o xuicio mordaz.

Queda dita a razón de que, sentíndonos amosados algunha vez, acodíramos a Domingo Maza, o bô, o fidalgo. I-ao mesmo tempo, a razón d'estas liñas que —él ben o sabe— non siñifican o que máis d'un coxigoso terá de sospeitar.

* * *

Na portada d'esta revista, reproducimos o noso distintivo social, traballo que lle encarregáramos a Domingo Maza e que él, teimadamente, quixo que aceptáramos como regalo. O Consello do coro, aferíulle destoncos o título de socio honorario, e Maza, que, xa dixemos antes, é fidalgo, agasallou ao coro c'unha simbólica talla cuia reprodución engalana estas follas.

Notas ao marxe da Historia

Pra A L A L Á

Aún las culturas que parecen haber sido destruídas por fuerza mayor, no se extinguen en el fondo, porque su esencia espiritual nos es transmitida por conductos secretos, misteriosos, y puede revivir y celebrar su redención en nuevas manifestaciones misteriosas de su ser.

Frank Wohlfahrt.

ENVELLECEN e morren os pobos, máis non morren as culturas, que éstas xurden d'unha predisposición espritoal inexorable. O celme anímico que determina as manifestazóns espritoaes e artísticas dos pobos, semella ser eterno e ser incoercible o seu impulso criador. Veleiquei porqué a psicoloxía tivo de incorporarse aos novos xeitos de investigación histórica.

Non haberá xa quen dubide do cunábulo celta dos galegos. Aqueles enxoiros profesores da Hespaña enxoiros e chan que de cando en cando —quizáis en sábado pol-a serán— ensaiábanse nun humorismo de Agua, azucarillos y aguardiente por conta da súa herdada xenreira ás xentes da Galiza, ou non son xa c'os vivos, ou perderon o humor aquel día en que se debuzaron a ollar o laboureo do "Seminario de Estudos Galegos". E sin humor, sequer seia castelán, non é posíbel dubidar do indudabel.

O céltigo do noso ser foi intuído; e cantado pol-o poeta galego máis enchoupado nos zumes espritoaes da raza, Pondal, druída redivivo. Ao ritmo do seu canto, petaron as picarañas da cencia na carapela da terra; i-o celta respostou con voz que era da nosa i-alma e da i-alma d'outros pobos espallados pol-a Europa. (Benia, irmáns irlandeses, irmáns bretóns!). Unha nova concencia. E unha nova inquedanza que debeu ser dórosa n-aqueles poucos homes que con aguda ollada retrospectiva déronse a esculcar na Galiza prerromán, afogando en brados de trunfo ao xeito europeio os risos mozárabes qu'o refugallo inculto coreaba.

* * *

Non lembramos ter lido nos derradeiros anos libro tan saboroso e que tan fonda impresión deixara en nós, como o "Ensayo histórico sobre la cultura gallega" de Otero Pedrayo. Do seu ensino, ripamos a seguranza de que terá de ser esprovado algún día o xenuino orixe celta da música galega, derrumbando a teoría do seu orixe grego. Non será só intuír; empregando os métodos modernos de investigación, será posíbel confirmar. Pro cando xurda o investigador músico capace d'ollar tan ao fondo e tan dende o fondo como ollan Otero Pedrayo e Vicente Risco. Por que si o arte é cáseque unha trasustanzación da i-alma do artista, non han ser os eruditos de xeadas e normativa sabencia os que descubran a verdade encol da música galega, música eminentemente popular, arte de pobo artista.

Adúcese unha pretendida identidade dos "modos" da Grecia clásica c'os "modos" de moitas cantarelas galegas, teimando demostrar sin máis

o orixe grego da nosa música. Desarcado erro. Non sabemos de cantarela galega algunha que autorice aserto tan arrichado. Pro asemade, parez inxelo coidar aínda qu'as xentes gregas deborcaran a máis cativa influencia artística ou espritoal na Celtia galega, pois que só c'o gallo de trafegar triparon o seu chan e só na veiramar chantaron cachoupas. Na veiramar. Emporiso, aqueles dos nosos cantos considerados de herdanza grega por algúns, non son de mariñeiros, que sí de brañegos.

Unhas poucas canzóns galegas en toalidade semellante a algunha das empregadas pol-os helenos, cáseque sempre a mixolidia, ofrecen ben franxente poio a esa tesis que calquera menos boto que nós podería rebater doadamente e por enteiro. E non embargantes, asegúrase o helenismo da música galega. Pro con criterio tal, por asegurar, aseguraríamos, por exemplo, qu'a cultura musical dos chinos i-a dos indios da América foi unha e un só o seu orixe, pois que entrambas razas teñen a escala pentatónica e "tipos melódicos" indefrenciables. Enxérgase que teríamos de non lembrar qu'a escala pentatónica áchase nos pobos máis desemeillantes e afastados entre sí, e que non pode ser considerada xa distintiva d'unha cultura. I-eiquei queríamos chegar. Coidamos que tampouco o sistema musical grego é distintivo da cultura grega, abondándonos lembrar que foi abandonada a hipótesis según a coal a música bizantina era herdanza inmediata da música da Grecia anterga, e que todol-os "modos" helénicos agás o dórico, procedían do Asia. Asiático, pois, o mixolidio das nosas cantarelas de brañegos.

E asiático, quizáis seia conveniente lembrar o remoto cunábulo da grande familia indoeuropea da coal foi esgallo a raza celta e tamén a grega.

Non sería doado negar influencias forañas na nosa música. Mais, con todo, demexémonos a coidar que ela eispresa enlevadamente o céltigo do noso ser e que é tan nosa como nosa é a saudade. Nosa e dos nosos irmáns do Norte. Decía Pedrell: "O que non atopo na Hespaña, é o modo pentáfono tan vivo aínda na Escocia. Emporiso, nas canzóns populares en dialeitos celtas, grupos bretón e irlandés e o xa nomeado escocés, atópanse grandes afinidades melódicas c'as nosas típicas tonadas de gaita e con algúns alalás galegos." O alalá. Son varios os historiadores que o supoñen de orixe ourental. Humboldt o que estivo nas Cíes, opina que é vestixio d'unha língoa primitiva. Mais, pra qué trager citas da Historia? Fiquemos agardando ao músico-etnógrafo capace de intuír e de eispresar ese intuír que Otero Pedrayo califica de "poderoso i-escuro ao mesmo tempo".

MANOEL PRIETO.

O Símbolo dos Camiños

Pra ALALÁ

Quizáis hoxe en día non conserve Galiza nada tan de sí, e máis típico antr'o vestixios d'un tempo xa ido, outro ser que refrexe cal un símbolo das costumes de total-as épocas a través dos tempos, qu'o seu nobre e rudo carreteiro.

Quizáis non vos decatades moitos d'esta rixinal e curiosa verdade, pro hai que ter en conta que en calquer lugar da paisaxe, no rincón do camiño, na branca sábena da carreteira, a súa figura chega a nosoutros. I-é de advertir que moito antes de que nós o cheguemos a ollar, xa a súa presencaa foi por nós descuberta. Pol-a sempre razón de que onde o seu carro cante, alí o noso home atópase sin dúbida algunha. Invariabilmente, porque él éa estrela i-o seu carro a estela.

Hoxe en día, que vaise modernizando todo, o carreteiro galego semella non decatarse, e si fai conta, é pra qu'a súa figura esgrevia creza máis d'abondo ao noso ollar; percisamente, pol-o aislamiento a que vese reducido, xa que o contraste que fai ao vieiro do mundo aloucado e veloz, amóstranoslo como un xigante carballo a quen nin o tempo nin o raio tumba. E por qué iso?...

Porque coa tenacidade propia da nosa raza, exercerá o oficio herdado dos seus maiores coa mesma fe e coa mesma forza con que aqueles o fixeron. Súa manifesta catívez, non-o botará da senda, nin os xordos e feros rúidos dos autos — seu impracabre nemiño — terán forza acotía pra alexalo do camiño.

Sempre o veremos coa testa ben ergueita i-o seu caraites reservado ao fronte dos bois e do carro. A través do tempo, qu'o respeta, mantense ergueita a súa esgrevia figura de loitador, tan trazidoal, como se fora o úneco sostén dentro da Patrea tan ferida.

O carreteiro galego, naceu antr'o sol e a montaña. D'eiquí a súa rusticidade, non valeira de dozura e agarimo, a pesar da súa estrana compañía, ou sexa, seus bois. Co eles e seu carro, fai as máis longas camiñatas, en laiante andar, día ou noite, faga sol ou invernía. I-ao seu paso, semella-

ría qu'o camiño se enchese non somente da saudade da súa alma, senón que vivirá a mesma vida que nós todos percisamos. Outras veces, á porta da pousada acouga das súas fatigas. E destoncos parece qu'o seu misticismo revive e acrece. Dígao senón a cunca de viño e a bola de millo. Diante d'elo, a súa face anímase e adquire a eispresión máis chea de felicidade; da mesma maneira qu'o gando no cortello xurde satisfeito ante o feixe de herba.

No carreteiro, o corazón amóstrase sinxelo, en contraste co seu espírito rebelde a todol-os síntomas qu'o porvir supoñan. Un conserva, i-outro defende. Moitas veces, dilúe o carreteiro os seus recordos n-un cantar. Esto soie ocorrer pol-o anoitecer, como si houbera certa vinculazón antr'o seu cantar e a melanconía da hora.

Na corredoira aldeán — que invita ao ensonno —, a voz do carreteiro pregoa, a través das montañas, das veigas e dos ríos:

A vida do arrieiro,
eche unha vida pesada;
de día non ouze misa,
de noite non durme nada.

Pra nós, pra aqueles que coñecemos a súa vida, os versos qua súa voz grave entoaa parecera que envolven o mesmo tono garimoso qu'a nai emprega pra a canción de berce; coa úneca difrenza, qu'a nai, co seu canto, acala ao neno, i-este home, neno tamén, pretende alexar de sí a saudade que coa solemnia da noite na súa alma se mestura.

Por eso eu dígovos qu'o carreteiro galego, a máis de ser un símbolo, co seu carro e seus bois bermellos e lucidos, é tamén un namorado da terra onde loita e onde foi nado, un loitador a quen nin o tempo nin a competencia do século aitual faino rendir; e así como él loita pol-a súa independencia, deberíamos nós loitar pol-a de cada un. O carreteiro galego, de figura vaga e incerta na soedá da campía galega, semella un ente mitolóxico cuia soma poeitara na lexanía o camiño a seguir pol-os que sendo galegos, temos de amar a Galiza por sobre todo, e adicarlle total-as nosas forzas e agarimos.

ANTON COMESAÑA

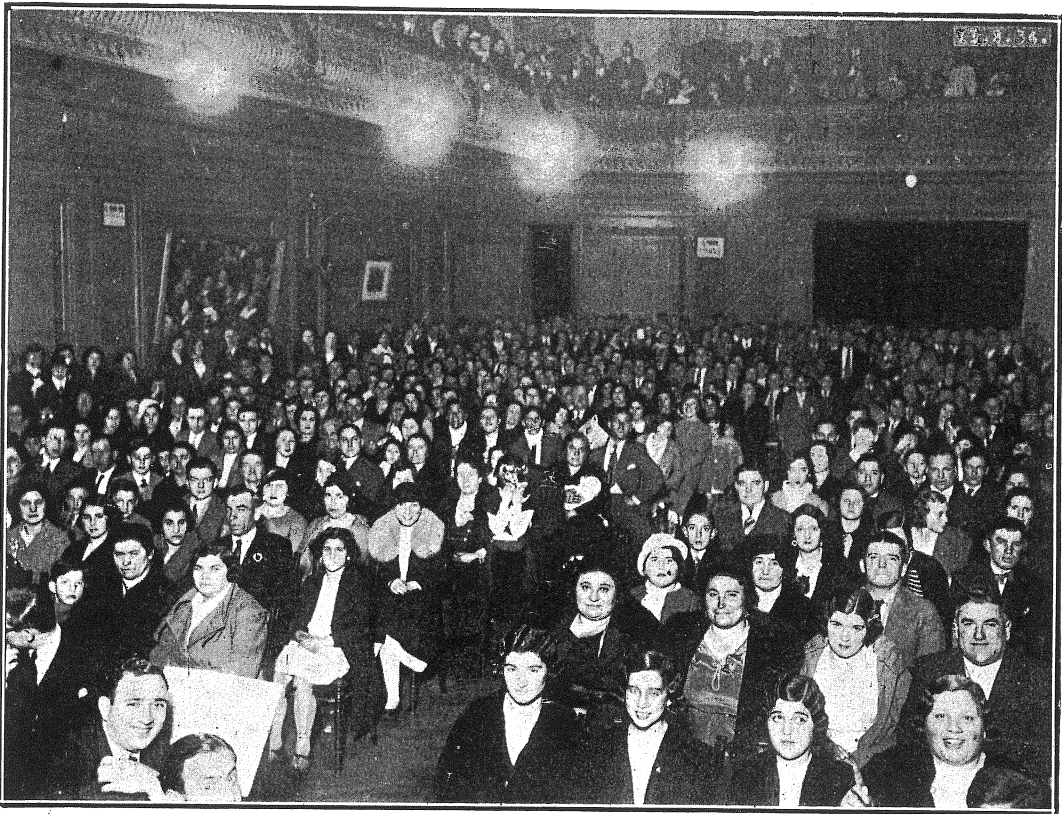
Arranxou e traduxo do castelán.

Sepa quien para el público trabaja,
Que tal vez a la plebe culpa en vano,
Pues si en dándole paja come paja,
Siempre que le dan grano come grano.

IRIARTE

O home verdadeiramente dino de tal nome,
ten de saber ficar sô no meio de todos e ainda
contra todos.

ROMAIND ROLLAND

Parte do público que asistiu á nosa festa de agosto do ano pasado.

Encol do Teatro

Pra A L A L Á

Con máis ou menos influéncia, tódá arte cò seu contido, cò seu celme, pode contribuir á evolución de tódó movemento ideolóxico e patriótico que germole dentro do orgaismo dun povo; tendo tal produto desempeñado un rol moi importantísimo na historia dos mesmos, asin como tamén na historia da Humanidade, reflexando o geito de vida social de cada época, traducindo as inquedanzas de cada xeración, e facendo xurdir anseios e emocións na grande masa popular.

Pode-se dicir, que o teatro, é a rama artística que encerra as posibilidade máis xurdias pra cumprir un-a misión de tal índole, por sêre a que con meirande amplitude e clarencia pode espresar a realidade da vida, e demostrar as escéas a viver no futuro.

Isto souperon-no têr moito en conta tódos os povos, os representantes dos movementos nêles operados, ben fosen tendentes a derrubar un sistema de Govêrno, ou a se emanciparen da hegemonía doutro povo, aproveitando-o pra facer labouira de proselitismo por meio dêle, creando obras en concordancia còs ideaes que os guiaban, e protegendo as suas interpretacións.

No seitor das nosas arelas de redención da Patria, non sócede por enteiro asin. Se ben é certo que hai elementos d'espírito e espertador d'emoções, e que afincan as suas que reconhecen a utilidade da arte, como fagitor aguillhoador olhadas no teatro, labourando en prol do seu cultivo, hai tamén algúns, que lhe asinan moi pouco interese, que olhan as manifestacións de tal produto como por cima dos ombros; tendo a atención posta somente na acción directa, o que non deixa de sêre polo d'hoje un-a mira un tanto estreita, por canto a concencia popular acha-se aínda moi adormentada.

No noso chán, compre têr un bon teatro autóctono, un teatro de modernas formas artísticas e de celme patriótico; vale dicir, de fondo contido nacionalista, no coal se ache retratada a vida do noso povo; que seja, en fin, o fascímile da nosa trágica realidade, pra que esgadunhe no espírito da masa e lhe faga estoupar o fol da rebelía.

Que produzan obras aqueles que posuan condicións pra face-lo, e os que non, temos a obriga de beçar, d'alentar aos seus autores, e d'apraudir a quenes as leven á escêa. Aínda que un-a obra non encerre mais que un valor artístico, pode-se considerar que é un-a obra de proselitismo, porque tende a espertar nos nosos cidadáns alentos de carinho polo noso arte, que en realidade, hoje senten moi pouco polas suas cousas, aínda.

Olhemos en cada afeiçãoado, a un espalhador da nosa cultura, e a un contribuinte ao rejurdimento da nosa nacionalidade, e non a un "tropical" ou a un "tiruleque". Por mal que desempeñe un papel, non merese que se lhe chante o dente de crítica, e menos aínda face-lo de geito dicaz, ou con ár mofante; pois mercê a êles, podemos contemplar teatro noso; e o que hoje é un mal actor, manhán se cadra, pode ser un pouco bô; mais se se adica un a biliscar-lhes, nunca contaremos cun de tal condición, crebamos-lhes os aços e renuncián a tales aitividades, recaiando êlo en prejuizo dos nosos degaros.

Atanisqueamos, sin, e sen dô, aos estranos sen escrúpalo, e outros da propia casa, carecentes de sentimento galego, que barbarizan a pronuncia das verbas e embrutean os gestos cò fin de facer rir ao público brosmo, e non pola "graça" que poidan êles verter, senón pola ridiculeza que nos apoen aos galegos, tal como sócede aquí en Bós Aires.

R. FLORES

DO NOSO ARQUIVO

CANZON DE BERCE
(ESCÊFICADA)

Por antonomasia, a canzón da nai; berce mol feito de sons e de rithmos no corazón da nai.

A que nós ollamos n-un bonanzoso anoitecer, era moza. Fiaba liño a carón do neno, e arrolaba:

Durme, meu meniño, durme,
dúrmete ben, miña xoia;
filliño non teñas medo,
qu'é túa nai quen ch'arrola.

O abó petrucio, durmiñaba preto da lareira.

...levan a roupa de garda,
e deixan a de cada día...

Os cimbaneles da eirexa convidaron ao prego. I-o ventíño serán, xogou a faguer armoñías na follamía dos árbores.

Pasai caladiñamente,
qu'o meu anxo está durmido,
i-a súa nai namorada,
técelle lindo vestido.

Medraba nos camiños o bulir da xente que torna do traballo. O pai mozo, tiña de tornar tamén.

...levan a roupa de garda,
e deixan a de cada día...

Pol-a xanela aberta, deborcou a lúa unha sorrisa celta e pagana.

PANDEIRADA

—Chégat'ela, chégat'ela.
—Maruxiña dalle un bico.
—Si fora alá no muiño,
xa lle tiña dado cinco.

Veño de Marín,
vou para Bueu;
quén te quere a tí
meniña, son eu.

—Maruxiña dame un bico,
qu'eiche de dar un pataco.
—Non quero bicos dos homes,
que me cheiran a tabaco.

Veño de Marín,
etc.

O muiño do meu pai,
n-é muiño de convento;
os casados para fora,
i-os solteiros para adentro.

Veño de Marín,
etc.

ALALÁ DE CHANTADA
(ESCÊFICADO)

Lusco-fusco. Moza namorada chora coitas d'amor ao pé da fonteliña sonora... Ou besbexa pregos afervoados ao Cristo en pedra enxel que mans tremorosas de emoción alzaron á veira do camiño... Cando os bisabós nosos eran nenos... Ou máis denantes...

A figura acambada e moura da vella mendiñante e carpideira, pasará pol-a paisaxe coma un agoiro de drama... E pasará o labrego senlleiro, cangado de anos e de arelas de morrer... I-o meniño picarón e ledó... Mais a namorada, ficará como si lle tivera fuxido a i-alma...

Lusco-fusco. A hora dos bicos, dos medos, dos alalás... A gaita andaré a ceibar saudades nos camiños aledados de xente moza. E voará a canzón:

O amor da costureira,
era papel e mollouse;
agora costureiriña,
o teu amor acabouuse...

E co amor, acabouuse pra ela o mundo todo... Morrer... morrer agora pol-a man de Deus...

Mais non. Outros alborexos virán; outras verbas acesas de paixón quentarán o corazón xeadó da moza doente d'amor... Díceo a voz do pobo na copra do alalá...

...Garda as bagullas no pano
costureira namorada;
esta noite é pra salaíos,
mañán será pra ruada...

O CONSOLO

E. Paz Hermo

O sol escomenza a porse
—¡Orade!— dí a campá;
i-a presa ven proa a porto,
unha lancha de pescar.

Crava os ollos, acorada,
na cuberta, Soledá,
dende un balcón da casiña
que se ergue ó pe do areal.

Ben sabe que alí non volve
o malfadado rapás
a quen de tal xeito ollaba
cando él viña de pescar.

¡O inferno da tempestade
de veranega mañán,
súpetamente arramplouno
ó escuro fondo do mar!

N-está louca a probe moza,
senón que alento lle dá
o recordo das tardiñas
que agardaba ó seu rapás.

M. Castro López

RUADA MARIÑEIRA (ESCEA CORAL)

"Mariñeiros de Fisterre!... Esgrevios cabaleiros do Mar, afillados da Morte, arriba!... Mulleres de peixeiros, mulle- res da Costa Brava, arriba!... (Ouh, as brandidas femias da raza de Breogán!...)

Arriba, lobos, arriba, doniñas, qu'hoxe é día de ruar!"...

Era o brado do vento terrán qu'os mariñeiros escoitan sin lecer. Cando ti, vilego, albiscaches na serán un anaco de praia, estaban unhas mulleriñas a compor unha rede. Sentiches mágoa d'elas... Algún mozo que anda a fuxir de si mesmo como moitos mozos, botou ao ar o seu canto saudoso:

Ven vel-o mar queridiña,
ven vel-o mar que devala;
se no ves da túa porta,
velo da miña ventana.

E tamén magoácheste d'él.

A pouco, chegou a ti o zongue-zongue do acordeón, compañeiro de mareantes. Os sons do acordeón, son tristes; as salmodias do mariñeiro tanguedor, son tristes... E ti, vilego, ficaches a cavar na tristura d'unha caste.

Pro cando unha morea de mozos arrufados tripou a praia cantaruxando asallosa canzón de folía, e fitaches o chouto das mulleriñas facendosas e viches bailar os corpos, saberás ti en qué fondas cavilacións mergulloute a túa arela de desencerellar misterios.

Namentras a canzón rubía:

O mariñeiro o domingo,
bô zapato e boa media;
i-o luns pol-a mañanciña,
descalciño pol-a area.

Pol-o mar abaixo
vai unha sartén;
vai fritindo peixe,
hache saber ben.

Non collas máis berberechos,
ímonos pra casa nena,
qu'o mar de ti namorouse
e vai enchendo a marea.

Pol-o mar abaixo, etc.

TROULADA D'OS RUMOROSOS

O coro d'Os Rumorosos,
no ronco da gaita leva
o berro da terra nosa:
Ard'o eixo, carballeira!

San Benitiño do Monte Redondo
hei d'ir aló miña nai si non morro.
Hei de levar unha cunca de viño,
máis unha bola de pan do Porriño.

Axudádeme a cantar
rapazas da miña aldea,
axudádeme a cantar
xa qu'estou en terra allea.

San Benitiño do Monte Redondo, etc.

FOLIADA DE LAXE

Pra cando me case teño un galo,
xa non ten que me dar miña nai tanto;
pra cando me case teño un bolo,
xa non ten que me dar miña nai todo.

Moito miras para mín,
moito me choscas o ollo.
Teño moito que facer,
non podo atender a todo.

Dios cho pague churrusqueira,
moito ch'ei de agradecer;
cando vou ao teu muíño,
sempre me deixas moere.

Pra cando me case teño un galo, etc.

Sin Cultura non hai concenza

A "ISTITUZÓN CULTURAL GALEGA", de Bôs Aires, é a representante do SEMINARIO D-ESTUDOS GALEGOS, de SANT-IAGO DE GALIZA, a máis xurdia e crara fonte do porvir Cultural Galego.

Axude â "ISTITUZÓN CULTURAL GALEGA" suscribíndose â mesma como asociado. Cuota mínima: \$ 1.—.

AVENIDA DE MAYO, 1370, 9º andar, escribanía 239

Encol das moscas da rúa

...“Vaite pra a túa soedade, meu amigo! Véxote atordado pol-a bouga dos grandes homes e abel-loado pol-o aguillón dos pequenos. Os boscos i-os penedos saben calar. Aseméllate de novo ao árbore de grande ramallada, que, suspendido sobre o mar, escoita silen-zoso.

A praza pública escomenza onde cedesa a soe-dade, e con aquela, escomenzan tamén a bouga dos grandes cómicos i-o zoar das moscas veniñosas.

As mellores cousas non valen ren no mundo, sen alguén que as represente; o pobo chama grandes homes a eses representantes.

Non enxerga ben o pobo o que é grande, val decir, o que cría. Pro ten un senso pra todol-os representantes e cómicos das grandes cousas.

Ao redor dos que inventan vaores novos, xira o mundo invisiblemente. Mais ao redor dos có-micos, xiran o pobo i-a groria: de tal xeito “vai o mundo”.

O cómico ten espírito, pro pouca concencia do espírito. Cré sempre n-él mesmo.

Hoxe ten unha fe nova, mañán outra e pasado mañán outra aínda máis nova. Ten senso-rápidos como o pobo.

Derrubar: a eso chama demostrar. Tornar lou-co: a eso chama convencer. Pra él o mellor de todol-os argumentos é o sangue.

Non cré máis que en deuses que fagan moito barullo no mundo. A praza pública está chea de bufóns abrouxadores i-o pobo vâgróriase dos seus homes. Son pra él os donos do agora. Mais o “agora” lles apremia, i-eles pidenche un sí ou un non.

Non teñas ciumes d'esos espíritos apremiantes e absolutos, ouh, amante da verdade! Endexamáis a verdade encolgouse do brazo d'un espírito abso-luto. Torna ao teu corruncho, lonxe d'esa xente entropelada; só na praza pública asexen a un c'o “¿sí ou non?”.

As fontes profundas teñen que agardar moito tempo pra saber o que ten caído na súa profundi-dade. Todo o grande pasa lonxe da praza pública e da groria. Lonxe d'ela e da groria viviron sem-pre os que inventan vaores novos. Fuxe, meu ami-go, pra a túa soedade. Fuxe cara onde sopra un vento rexo!

Vivirás d'abondo perto dos pequenos e míse-ros. Fuxe da súa vinganza invisíbel! Non enleves máis o teu brazo contra d'eles! Innumerabres son eses pequenos e míseros; i-esgrevios pazos foron esmigallados por pingas de choiva e malas herbas. Tí non eres unha pedra, pro xa te eu vexo amolegado por milleiros de pingas. Milleiros de pin-gas que seguirán amolegándote e rachándote. Véxote fadigado pol-as moscas veniñosas, véxote rabuñado i-ensanguentado por cen sitios, i-o teu orgullo non quer enfurruñarse.

Esas moscas arelarian o teu sangue c'a meirande sinxeleza; as súas almas piden sangue e pican c'a meirande sinxeleza. Mais tí que eres profundo, sentías profundamente aínda as pequenas feridas, e denantes de sandar corríate xa pol-a man o mes-mo verme veniñoso.

Parésceme demasiado vizoso pra matalas e quiza-bes sexa o teu destiño aturar toda a súa veniñosa inxusticia! Tamén zoan ao teu redor c'as súas

loubanzas. Queren estar perto do teu pelexo e do teu sangue. Gábante como a un deus ou a un diaño; choromican diante de tí como diante d'un deus ou d'un diaño. Qué ten! Son gabanciosos e choromiqueiros, e nada máis. Tamén saben fa-guerse os garimosos contigo. Pro esa foi sempre a raposeira dos cobardes. Sí; os cobardes son ra-poseiros! Cavilan moito en tí c'a súa alma estreí-ta. Ereslle sempre sospeitoso! Todo o que da moito que cavilar faise sospeitoso. Castigante por tódal-as túas virtudes e non te perdoan de veras máis qu'as túas fallas.

Como tí eres bondadoso e xusto, dices: “Son inocentes da cativez do seu vivir”. Mais a súa alma estreita, pensa: “Toda grande eixistencia é culpabel”. Anque sexas bondadoso con eles, olla-ranse aínda deslouvados por tí, e págante a túa benfeitoría con falcatruas disimuladas. O teu ca-lado orgullo sempre os amoca, e alédanse cando eres d'abondo modesto pra ser vaidoso.

Gárdate, pcis, dos pequenos! Na túa presenza háchanse pequenos, i-a súa baixeza arde en invi-síbel vinganza contra tí.

Sí; tí eres a roedora concencia dos teus pró-ximos, porque non son dinos de tí. Por iso ódiant e quixeran chuchar o teu sangue. Os teus próxi-mos serán sempre moscas veniñosas. O que é grande en tí, iso percisamente fainos máis veni-ñosos. Fuxe, meu amigo, pra a túa soedade, aló na cume, onde sopra un vento rexo e forte. Non ha de ser o de espantamoscas o teu destiño.”

De Así falaba Zaratustra - NIETZCHE

LOS TRAJES
HECHOS EN
ESTA CASA,
VALEN MU-
CHO MAS
DE LO QUE
CUESTAN

La Sastreía Moderna

TALCAHUANO 74 U.T.38-5515

Aficionado:

PALOMAS buchonas inglesas y valencianas, Capuchinas, Tombler, Rizadas de Milán y 10 razas más de fantasía.

CANARIOS - CONEJOS DE ANGORA

Criadero "Zurita"

1432, NICASIO OROÑO, 1432

Mencione esta revista.

"Casa Carracedo"

FABRICA DE PASTAS ALIMENTICIAS

QUESERIA - MANTEQUERIA

Reparto a domicilio

MERCADO Int. A. BULLRICH

PASEO COLON y VENEZUELA

Puestos 2 y 4 U. T. 33, Avda. 0236

ALMACEN Y BAR

"EL LEONÉS"

— de —

MIGUEL VELEZ

Surtido completo en Conservas, Vinos y Licores, Nacionales y Extranjeros

REPARTO A DOMICILIO

1301, ALSINA, 1301

U. T. 37, Rivadavia 4961

Despensa "EL BUEN TRATO"

— de —

Rogelio Fernández López

SURTIDO COMPLETO EN VINOS Y LICORES FINOS DEL PAIS Y EXTRANJEROS

Reparto a Domicilio

2606, DTO. ALVAREZ, 2606

U. T. 59, Paternal 2909

ALMACEN "LA REPUBLICA"

— de —

Leis y Lema

— o —

Especialidad en Vinos y Licores

2795, REP. ARGENTINA, 2795

U. T. 61, Corrales 4396

VALENTIN ALSINA

RESTAURANT y CHOCOLATERIA

"LAS FLORES"

— de —

Luis Puga

— o —

Especialidad en minutas a todas horas

Salón para Familias

LAVALLE, 1754 - U. T. 35-4202

R E S E R V A D O

— por —

L. CACHEDA e Hijos

CHOCOLATERIA y RESTAURANT

"LA FAVORITA"

— de —

Lema & Méndez

— o —

POR CAMBIO DE DUEÑOS
GRAN REBAJA DE PRECIOS

Abierto día y noche

A LAS 22 HORAS

PUCHERO DE GALLINA

LAVALLE, 854 - U. T. 35-0336

Fume

CONDAL

El Mejor Cigarrillo
con Grandes Premios

ARTE FOTOGRAFICO

"Cima"

Avda. MONTES DE OCA, 921

U. Telef. 21, Barracas 1194

BUENOS AIRES

"Casa Barritta"

CIGARRERIA Y DEPOSITO
POR MAYOR Y MENOR

Fundada el año 1889

— de —

Juan A. Barritta

— o —

1187 - RIVADAVIA - 1187

U. T. 38 - 0536

BUENOS AIRES